

BÖSZÖRMÉNYI GYULA

RONTÁSŰZŐK

A TÜNDÉRKÖD

A GERGŐ ÉS AZ ÁLOMFOGÓK írójától!
Új sorozatának befejező része!

3

BÖSZÖRMÉNYI GYULA

RONTÁSÚZÓK 3

A tündéerköd

Mottó: „Amelyik nép elfelejti saját történelmét,
azt a népet elfelejti a történelem.”

Sándor József László, író

Köszönet Hankiss Elemérnek
a felbecsülhetetlen segítségért,
amit „Le is út, fel is út” című kötetével nyújtott!

a Szerző

Korpánd Bendegúz úr eltátotta szolid borostával körített, húsos száját, és fájdalmas gyásztól keserű kiáltást hallatott.

– Nézzétek, gyermekeim: ezt itt *mind* elvették tőlünk az aljasok!

Bár a mélyről zengő, bús jajszó dörögve szállt a hús levegőben, a Király-erdő sűrű fái még csak meg sem rezzentek a meredek falú Révi-szoros két oldalán. A Sebes-Körös továbbra is játékos cserfeléssel csobogott, az ég felé törő hegyek sem pottyantottak maguk alá kavicsot, és ijedtében az égbolt sem rántott kék orcája elé sötét hasú viharfellegetet.

– Bizony, ez egykor mind a *miénk* volt – borongott tovább Korpánd úr, kifeszítve irdatlan sörpocakját, melyen majd szétrepedt a történelmi Magyarország agyonmosott térképe. – Azt akarom, hogy lássátok, mink *nincs!*

A kidőlt fán ülő két Korpánd gyerek engedelmesen bámult fel az apjára. Bár meg sem mukkantak, azért a fejükben motoszkált néhány gondolat:

„Le kéne menni a folyóhoz széttaposni a békákat. Itt biztos jó sok bazi nagy, zaftosan pruttyanó dög van szanaszét. Hú, az volna csak az übersirály! És hogy minden frankó legyen, a hugit is belelökhetném a vízbe.” – A tizenöt éves Korpánd Kevéből épp csak ki nem buggyant a röhögés. – „Tutira visítana a kis hülye, és én bírom, ha visít!”

Eközben a barna varkocsos, nyolcéves Korpánd Csellőke két könyökét a lába közé szorítva kuporgott és homlokráncolva hallgatta az apját. Arra próbált rájönni, vajon...

bal vállról lazán lelógó, farkasprémmel díszített kacagányt, a szintén zsinórmintát kanyarító nadrágot és a rámás csizmát, melyek így együtt nagyon is magyaros öltözetnek tunk. Ráadásul mindehhez a váratlan vendég csúcsos, kakastollakban végződő süveget, orra alatt dús harcsabajuszt, a derekán pedig aranyozott markolatú szablyát viselt, amit – hogy léptei ritmusára se hánykolódjék ide-oda – bal kezével erősen markolt.

A Korpánd család enyhe izgalommal leste, amint az idegen felkaptat a turistaház előtti kopár térre. Bendegúz átadta nejének a párás falú sörösüveget, s maga köré gyűjtve gyermekeit, széles mosollyal, cinkos bizalmaskodással kiáltott rá a kacagányos férfitra.

– Szép jó napot, honfitárs! Öröm látni, hogy valaki nem csak lélekben, de öltözkében is őrizi a szent és ősi hagyó... Khrm, izé. Hagyomány...

Mire mondandójában idáig ért, a kakastollas süveg, meg persze az alatta ballagó idegen már el is haladt előttük. Ráadásul anélkül tette ezt, hogy akár egyetlen pillantást is vetett volna rájuk. Nem túlzás azt állítani, hogy ettől bizony a Korpánd család úgy lefagyott, mint lajhár a jégen.

– Apa, ez tojik a fejedre – állapította meg cseppet sem együtt érző Keve, csukladozó kamaszröhögést hallatva.

Az idegen immár a hátát mutatta nekik, változatlan sebességgel lépdelve tovább.

– Miért tojik rád a bácsi, papa? – érdeklődött őszinte kíváncsisággal Csellőke.

Korpánd úr hasán indulattal telve remegett meg Nagy Magyarország.

– Bende, a táltoskrisztusát neki, hát mondj már valamit! – szisszent Smuff Ilona dühösen, látva férje családfői tekintélyének rémisztő omladozását.

– Hé, maga! – bömbölte a döbbent Korpánd úr. – Köszöntem ám, bugris! Méghozzá a legszebb magyar nyelven, amit csak ezek a hegyek valaha is...

A kakastollak utolsót rebbentek a Révi-szorosi szélben, majd eltűntek a fák között. Néhány iszonyú pillanatig

csupán Keve rosszul álcázott röhincselése és a közeli folyó – most valahogy szintén gúnyosnak tűnő – csobogása hallatszott.

Korpánd úr jobb karja hirtelen a felesége felé lendült, és a családfői torok imigyen hörrent:

– Sörömet!

Midőn az üveget ismét az ujjai között érezte, Korpánd úr másik kezével villámsebes atyai sallert nyomott le kamaszfia tüsi hajú tarkójára, majd a piknikkosár felé fordulva ki nyilatkoztatott:

– Nem én vagyok itten letojva, hanem ő! Na, hol az a grillcsirke?

A Korpánd család ettől kezdve – látszólag – meg is feledkezett a romos turistaház előtt átvonuló, hagyományörző ancúgban feszítő, szótlan idegenről. Kevét azonban igen-csak feldühítette a pofátlan pacák, aki miatt még mindig égett a tarkója, így az első adandó alkalommal a nyomába eredt.

A túraösvény, amin az idegen továbbhaladt, mindkét oldalról sűrű tölgyerdővel övezve, meredeken hágott felfelé a hegyre. A langymeleg nyári levegőben dongók, szitakötők, s millió más rovar züzmögött, kerregett, döngött és zizergett. Keve tudta, hogy minden lépéssel távolabb kerül a Sebes-Köröstől, a víz morajlása mégis egyre erősödött.

„Aha – gondolta a srác, szétvakarva arcán egy érett patanást. – Tudom már, hová mész, te idegenszívú álruhás!”

A körösrévi Zichy-barlang szájából előbukkanó patak hangos zuborgással, sistergéssel szökkent végig a köves medren, majd – elérve a sziklameredély szélét – kilencméteres zuhanásba kezdett. Keve rácsodálkozott a vízesés napfényben csillámló párájára, majd tekintete újra a kakastolást kereste. A férfi épp átment a kicsiny vashídon, ami a barlang szájához vezetett.

– Itt a móka vége, hapsikám – kuncogott egy fa mögé bújva a Korpánd család sarja. – Túravezető nélkül senki nem juthat át a vasrácsos ajtón! Ha pedig beégsz és visszafelé

jössz... – Keve a patakpartról nyúlós, ragacsos sarat markolt fel, hogy jól dobható labdává gyúrja azt –, ...akkor kapsz majd tőlem arra a néma pofádra!

Csakhogy hiába teltek a lassú percek, a kakastollas nem mutatkozott. Keve markában száradni, repedezni kezdett a sárgolyó. A srác dühösen vágta földhöz a lövedéket, majd óvatosan a híd közelebbi végéhez settenkedett. Még szerencse, hogy a dübörgő vízesés minden más zajt elnyomott, mert Keve döbbenetében bizony olyan ősi és igen cifra magyar szavakra fakadt, amiktől tán még a Király-erdő fái is őrzi pirulásba fogtak volna.

„A bugris feltörte a vasrácsot!” – hüledezett ifjabb Korpánd. – „Szólni kéne a faternak!”

Ám mégsem szólt. Ehelyett átkelt a vashídon, megvizsgálta a rács zárszerkezetét – ami úgy nézett ki, mintha megette volna a rozsdá, bár körötte az ajtó többi része vadonatújnak tűnt –, majd belépett a barlangba. A mozgásérzékelő lámpák hirtelen felvillanó fényétől megrémülve épp csak sikítófrászt nem kapott, de aztán mindkét tenyerét a szájára tapasztva, sikerült lassan megnyugodnia. A barlang alján zuborgó hegyi patak fölött széles, korlátokkal ellátott híd vezetett befelé. Ahogy a túracsoportok (vagy most épp Keve) egyre beljebb haladtak, a mozgásérzékelők sorra felkattintották a halovány fényű útjelző lámpákat, és az erősebb minirefektorokat, melyek egy-egy különösen szép cseppkövet világítottak meg.

A srácot azonban most turulpihényt sem érdekelték a természet szépségei (igaz, máskor is csak annyira, míg szét nem lapította, össze nem törte, vagy más módon a „saját képére” nem formálta azokat). Valahol messze előtte, a barlang mélyén ott kellett lennie a „pofátlan bugrisnak”, aki átnézett a Korpánd családon, s aztán simán betört oda, ahová őket csak pénzért engedték volna be. „Ezt nem viszed el szárazon, öreg!” – fogadkozott Keve. – „Kilesem, mit ügködsz, aztán úgy felnyomlak a helyi zsaruknál, mint áremelés a fater vérnyomását!”

Csakhogy a dolgok egészen másként alakultak, mint ahogy azt az ifjabb Korpánd eltervezte. A Zichy-barlang teljes hossza 2700 méter, ám a turistáknak csupán 680 méter hosszú légiárdát építettek. Amint az elfogyott, az „út” patakmederben, igazi barlangász kalandtúráként folytatódott, olykor derékig a jeges vízben, szűk és szeszélyesen kanyargó járatokon át. Keve mégsem hátrált meg, így aztán hamarosan valahol a hegy gyomrában találta magát, ahol csupán az a halovány fény derengett, amit a messze előtte haladó kakastollas vitt magával. A srác elszántan kúszott-mászott-préselődött tovább, míg végül a járat kiszélesedett, és ő – köszönhetően a tarkójára mért újabb, igen kemény ütésnek – egyszer csak elveszítette az eszméletét.

– Hát ez meg miféle szerzet? – kérdezte egy kíváncsian csilingelő női hang a félhomályból.

– Valami magyar kölyök – felelt rá a kakastollas, hüvelyébe csúsztatva szablyáját, melynek markolatával az imént rossz álomba szenderítette követőjét.

– Manapság így néznek ki a magyarok? – lehelte csodálkozva egy másik férfi, s leguggolt a cseppkövek között heverő Keve mellé, hogy a karbidlámpa fényénél jobban is megsejmelhesse őt.

– Így – morrant a kakastollas. – Meg még ígyebbül.

A légies mozgású pár hosszan nézegette az ifjabb Korpánd pattanásos, pufók arcát, a pólójára nyomott, karmai-ban villámokat és puskákat cipelő, gyilkos kedvű turulját, valamint a derékszíjtársolyából kicsúszott okostelefont és iPodot. Utóbbi füleséből még mindig a Kárpátia acsarkodott cincogva.

– No, ha ilyenek, akkor nem kár értük – egyenesedett fel végül a karcsú férfi, kinek alakját jégpárából szőtt, hófehér ruha takarta. Párja, kinek ajkai sötétlilák voltak a hidegtől, bőrére pedig zúzmara rakódott, reménykedve nézett fel a kakastollásra.

– Megfagyasztathom, Csoma uram? – kérdezte.

– Dehogy! Egy holttest itt, a barlangotokban fölöslegesen keltené fel ellenségeink figyelmét. Kifelé menet majd lera-
kom őt, valahol az erdőben.

A nő csalódott, durcás kislányarcot vágott. A párja ek-
kor a kezét nyújtotta felé, és segített neki talpra állni. Ettől a
zúzmara ruhás lány mindjárt mosolygósabb lett.

– Köszönjük, hogy kiszabadítottál minket a jég fogsá-
gából, Csoma uram – szólt a fiatal férfi, kinek arcvonásai
zavarba ejtően kortalannak tűntek. – Mondd, meddig kell
még itt rejtőzködnünk?

– Már csak néhány napig legyetek türelemmel.

– Ezer év után, annyi már igazán nem tűnik hosszúnak,
igaz-e, kedvesem?

A nő lágy mozdulattal hajtotta volna fejét a férfi mellka-
sára, ám ahogy közelebb ért hozzá, mindkettejük bőréből
tűhegyes jégkristályok szökkentek elő és döftek a másikba.
A pár fájdalmas szisszenéssel távolodott el egymástól.

– Hamarosan ennek is vége – nyugtatta meg őket Csoma
úr. – Már csak az ősi szerződés szövegét kell megszereznem,
no meg elzárnom Kál Árpád éjlelkét az unokáitól, hogy ne
figyelmeztethesse őket. Most visszatérek Jettába, ti pedig te-
gyétek a dolgotokat.

– Hamarosan ismét mi uralkodhatunk az Aranyos
Szegeleten, bűvös ködbe fojtva minden magyart, aki ősi jus-
sunkat bitorolja – mondta jeges elszántsággal a férfi, s úgy
nézett párja ezüstíriszű szemébe, mint aki néma fogadal-
mat tesz.

Endzsi a dob gép ritmusára mozogva átvonaglott a szobán,
és kinézett az ablakon. Kőbánya-Kispesten, a Bazalt utca 14.
alatt gubbasztó családi ház kertkapujában két alak állt. Kívül
egy napszemüveges, bukósisakos pizzafutár, belül meg vala-
mi ismeretlen csaj, akit a Másod Ikerke még sohasem látott.

– Hát ez a tyúk ki lehet? – fordult Endzsi előbb a metálzenére vadul bólogató Krax (ékszerterknős és páncélos rocker), majd az ágy alól kikandikáló kutyaorr tulajdonosa, bizonyos Babett/Csille/Metállkapocs¹ felé. Ám miután egyiküktől sem kapott értékelhető választ (Krax páncélcsőcsig merült a metálba, míg Meti mostanra épp kezdett bambán depissé válni tőle), hát visszafordult az ablakhoz.

Az ismeretlen lány átvette a pizzát, sőt, már ki is fizette azt, mégsem akarta útjára engedni a futárt. Egyik vállával hanyagul a kertkapu vaskeretének dőlt, és csábosnak szánt mozdulattal rázta hátra hosszú, hollófekete haját. A lendület túl nagyra sikeredett, így a tenyerén egyensúlyozott pizzásdoboz megbillent, s ha a bukósísakos fazon el nem kapja, tuti, hogy a földön landol.

– Hú, de béna vagy, anyukám! – nevetett fel az emeleti ablakból leskelődő Endzsi. – Hagyd már elmenni azt a csóringert. Látszik rajta, hogy kicsit se csipáz téged, hisz még a szemüvegét se vette le.

Odalenn a késő nyári laza flört tovább folyt, miközben Endzsi összevont szemöldökkel próbálta kisakkozni, vajon mit keres egy idegen lány a házukban, aki ráadásul még pizzát is rendel. „Indiai mintás, ultrabő naci, testhez tapadó, neonzöld top, kényelmes saru – csekkolta le a csajt. – Határozottan dögösnek volna mondható, ha nem lennének anynyira görcsösek a mozdulatai.” Endzsi végül arra tippelt, hogy a vendég bizonyára Angelina egyik osztálytársa, aki vel együtt *felkészítőznek*, vagy mi.

¹ Ha valaki nem emlékezne: az ikrek által rabságból szöktetett eb rögtön két új nevet kapott (Babett és Metállkapocs), melyek fényesen jellemezték gazdái ízlését és elmeállapotát. Később aztán, mikor a kutymorgó a Vizungár Köztársaság területén rövid időre Bodony fia Ábris gondoskodó keze közé került, a bányászokölők újabb nevet aggatott rá (Csille). Arról egyelőre nincs információnk, hogy maga az eb mely elnevezést kedveli leginkább, csupán annyi biztos, hogy mindháromra hallgat – ha akar.

Odalenn a pizzafutárnak határozottan mehetnékje támadt. Bocsánatkérő mozdulattal pattant a mocijára, lecsukta a sisak szélvédőjét, s már épp berúgta volna a járgányt, mikor az ismeretlen lány kilépett a kapun, s a dobozt rátette a kormányra.

– Juj, de durva nyomulásszag van! – közvetítette a lenti eseményeket Endzsi, mire Krax egyetértően bólogatott, Metállkapocs viszont bealudni látszott, bár a hifi még mindig Tankcsapdától repedezett.

A futár megpróbálta félretolni a pizzásdobozt, az idegen lány azonban nem engedte, így patthelyzet alakult ki.

– Jobb, mint egy valóságshow – kiáltott Endzsi, s hogy tökéletesen a lenti eseményekre tudjon összpontosítani, gyorsan kikapcsolta a lejátszót. A hirtelen beállt csendet meghallva² Krax, mint akit kihúztak a konnektorból, a teknősalomba ejtette a fejét, Metállkapocs pedig boldogan szuszszantott.

Az ismeretlen lány folyamatosan magyarázott valamit, bele a plexivel takart bukósisak-úr sötétjébe. A futársrác jobb lábfeje idegesen billegett előre-hátra a sebváltón, majd hirtelen felkapta a dobozt, átemelte a csaj feje fölé, s letette azt a kerítésen kívül álló nagy, sötétzöld szemeteskuka tetejére. A következő pillanatban már rőffent is a motor. Endzsi látta, amint a bukósisak ide-oda fordult, ahogy viselője bosszúsan és hitetlenkedve csóválta a fejét, majd a járgány kilótt, s már el is tűnt az Andezit utca irányába.

Az idegen lány néhány pillanatig megkövülten állt, s a motor után nézett, majd sarkon fordult és felkapva a pizzásdobozt, belépett a kertkapun. A keskeny járdán közeledve már úgy félúton lehetett, mikor Endzsi kinyitotta az ablakot, hogy lekiáltson neki. A lány meghallotta a zajt, s felnézett, egyenesen a Másod Ikerke szemébe.

² Vagy épp nem hallva? Lehet-e egyáltalán a csendet hallani? Na, ezen tessék rágódni!

– Teee?! – nyögte ki Endzsi, miután átbukdácsolt első döbbenetén.

– Mi van? – kérdezte három perccel hamarabb született nővére odalentről. – Úgy bámulsz rám, mintha Robert Pattinson ülne a vállamon.

– Mióta hordasz te ilyen laza cuccokat? – mutatott az indiai gatyára Endzsi. – És mióta vagy hajlandó telós pizzát enni?

– Ja, hogy ez? – emelte meg sután a dobozt Angelina. – Kajás vagyok, a hűtőben meg nincs semmi. Különben se kémkedj utánam, jó?!

Ezzel bevonult a házba, egyenesen a konyhába, ahonnan hamarosan evőeszközök fémes zörgése szűrődött fel.

– A tesóm megbuggyant! – rogyott le Metállkapocs mellé Endzsi. – Sehol semmi rózsaszín fodor, meg csilivili diszkóflitter. Sőt, már a pizzát sem tartja rangon aluli abraknak. És ahogy azzal a sráccal dumált...! Dehogymált: egyenesen rányomult, mint úthenger a forró aszfaltra! Frankón mondom, Meti, Agival valami gáz van!

Sziporkázóan szépséges, csillagporos éjszaka borult a Szépasszony Szanatórium fölé. A hármas tagolású, kőcsipkével és hatalmas ablakkal díszített épület, mely hegytől hegyig érve szelte ketté a szorost, fenségesen uralta a tájat. Odalenn a völgyben, Bázarekettyés kicsiny városának keskeny, szeszélyesen kanyargó utcácskáin egyetlen lélek sem járt. A szanatórium túloldalán, az Ustor-völgy végtelennek tetsző síkjain, dombjain, csalitosaiban és erdőiben sem vert zajt semmi, leszámítva a két folyton cserfelő hegyi patakot, meg az éjszakai állatok óvatos neszezését.

A Szépasszony Szanatórium közepső, Palotának nevezett épülettömbjén négy bástyatorony komorlott az ég felé. Közülük a délnyugatin, mely a legközelebb esett a Karéjos

erdőkkel borított ormához, fémes zörgés hallatszott, majd halovány fény kelt. Valaki nyögve, erőlködve nyitotta fel a vasalt csapóajtót, hogy aztán lámpást téve a bástya járókövére, önmagát is átréselje a nyíláson.

– Vén vagyok én *rám* az éccakai kiruccanásokhoz, nagy-ságos *monyossza* – hallatszott a panaszos nyöszörgés.

– Ne ríjjon, Tühütüm mester, mert a végén még úgy marad – jött a csípős felelet lentről, a bástya belsejében tekergő csigalépcsőről. – Inkább nyújtsa a kezét, különben örökre itt ragadok, és akkor aztán senkinek se le, se föl.

A lámpás gyér fényében hamarosan két, egymást támogató alak jelent meg a csapóajtó mellett. Egyikük alacsony, csontsovány, karószerű figura, kinek jobbában göcsörtös bot meredezett, míg a másik kerekded, ám görbe hátú öreg-asszonyféle, aki csak csoszogva volt képes járni, s akkor is csak úgy, ha a térdje karjába kapaszkodhatott.

– Biztos, hogy *őj* lesz ez így, Jetta *enén?* – morfondírozott a táltosprofesszor, miközben a bástya kőmellvédjéhez kísérté az anyót.

– Biztos, mint a koporsószeg – felelte a fehér hálóköntőseben jól táplált kísértetre emlékeztető, idős asszony.

– No de *kacssigém* Árpádról, a maga megboldogult férj-uráról *nav* szó – próbálkozott tovább Tühütüm mester.

– Megboldogult és megbolondult – sóhajtott Jetta néne, mikor végre a mellvédnek támaszkodhatott. – Az a szélkergette lélekhuza legutóbb majdnem holtig tartó rabságba küldte az unokáimat.

– Az *ő iákonu* is! – motyogta Tühütüm szinte bocsánatkérőn, hogy még mindig vitatkozni mer. – Biztos *kogyav* benne, hogy Árpád apó *men* akart semmi...

– Biztos, biztos! – Jetta néne éles hangja felriasztott néhány, a szanatórium falának repedéseiben fészkelő madarat, melyek most halk, ijedt csippantásokat hallattak. – Maga igen derék emberem nekem, Tühütüm – folytatta sokkal békülékenyebben az anyó. – Én pedig most azt szeretném...

Nem! Azt *akarom*, hogy Árpád soha többé ne férközhessen az ikrek közelébe. Tessék, elhoztam mindent, amire szüksége van. Tegye a dolgát, mester, és több kifogást ne halljak!

A habcsipkés hálóköntös rejtett zsebéből egy ősrégi arany zsebóra és két selyemszalaggal összekötött hajtincs került elő. A táltosprofesszor remegő kézzel vette át a három tárgyat, majd néhány lépést távolodva, a bástya kőpadlatára tette azokat.

– Akkor *táh* kezdem – nyögte halkán, mint aki mindenél jobban szeretné, hogy megállítsák. Jetta néne az Ustor-völgy sötétjébe bámulva biccentett, majd – mivel még mindig nem hallotta, hogy a vénember kicsit is moccanna – szóban is engedélyt adott.

– Kezdje, Tühütüm, kezdje csak! Essünk túl rajta mihamarabb.

– Akkor is, ha Árpád *ópa* éjlelke e szertartástól *náten* végleg... – a táltosprofesszor szava elhalt, de aztán nagy levegőt véve folytatta: – ...ha *erkörö* és visszavonhatatlanul... *lahgem*?

– Csinálja már, különben magam látok hozzá! – hajtotta le ősz fejét Jetta néne.

A következő percekben ősi bűbáj osont, sistergett, gőzölt és bugyogott elő a bástya hatalmas terméskövei közül. Tühütüm táltosprofesszor rezgő hangon kántált, miközben botjának repedéseiből éjsötét bogarak, méregzöld gyíkok, vérvörös csíkozású kígyók bukkantak fel, másztak át egymáson és a táltos szürke ujjain, majd tértek vissza a fába.

Mire az utolsó kóbor szikra is felfénylett, majd elhalt, az arany zsebóra körül sötét árnyakból álló, folyton hullámozó, hömpölygő és pulzáló félgömb feszült. Jetta néne hátat fordított az Ustor-völgynek, hogy saját szemével lássa az átok eredményét.

– Űgy – mondta csendesen. – Tehát megtörtént.

– *Gem* – biccentett a táltosprofesszor. – Árpád *ópa* éjlelke, bárhol is kóborol, mostantól *evdzek* egyre gyengébbé válik, ahányszor *kacs* az unokái közelébe *raka* férközni

– közölte száraz hangon, majd felvette és az órára dobta a hajtincseket. Az árnyak gomolygásából bájolt gömb azonnal megrezzent, kitágult, majd messze lökte magától az iker selyemszalagos tincseit, miközben az óra fedele hangos csattanással megrepedt.

– Igen – súgta Jetta anyó. – Azt hiszem, így épp jó lesz.

S bár az ajka mosolyra húzódott, sápadt arcán mégis této-va könnycsepp gördült le.

Angelina a délutáni pizzával, amit dühében³ egymaga nyomott be az arcába, rendesen elcsapta a hasát, úgyhogy a családi vacsit inkább kihagyta. Helyette a szobájában heverészve hallgatta, amint odalenn apa harsogva kommentálja az újság cikkeit, miközben anya edényekkel, tányérokka, evőeszközökkel nyújt hozzá aláfestő csörömpricsajt, a húga pedig – szokása szerint – ajtót csapkodva, dübörgő léptekkel le-föl rohangálva teng túl.

„Milyen gúnyosan vigyorgott ott fenn, az ablakban” – gondolta a három perccel hamarabb született ikerke. – „Biztos látta az egészet. Az a lökött futár... Legalább egy kicsit tett volna úgy, mintha bejönnék neki. Pedig még azt a laza csípőriszát is bevettem, amivel a Kós Mari minden fiút remegő térdű nyálgombóccá bűvöl a suliban. Ha neki megy, nekem miért nem?”

Angelina mélységesen boldogtalan és hasfájós volt. Az utóbbi ugyan már kezdett elmúlni, de a szomorúság, ami hetek óta üldözte, megmaradt. Egész pontosan akkor telepedett rá ez a torokszorító, keserű érzés, mikor eljöttek a nagytól, Bázarekettyésen hagyva mindent, ami a világból szerethető.

Az Első Ikerke keze a mellkasára tévedt. Ujjai kitapintották a Strázsakövet, amit soha, egyetlen pillanatra sem vett le.

³ Vagy inkább szégyenében? Tizenévesen a saját érzelmeink olyan zavarosak tudnak lenni, mint a rokoni viszonyok a brazil szappanoperákban.

A kicsinyke, láncra fűzött smukk hideg és élettelen volt, s bár Angelina erősen markolta, mégsem akart átmelegedni.

„Ha végre történne valami... Nem kell, hogy világkatasztrófa legyen, dehogyl! Elég lenne egy egészen picike repedés, szálszakadás vagy csomó a Szövétneken. Csupán akkora, hogy a Strázsakő jelezzon, átforrósodjon és én újra Bázarekettyésen találjam magam.”

A bűvös kő azonban, ha lehet, még hidegebbé vált, így Angelina végül az ágyában heverve, szép lassan elaludt.

Jóval éjféel után riadt fel. A keze még mindig a hideg Strázsakövet markolta. Mégis... Mintha valami... Igen! Talán valami mégis történt!

Angelina lerúgta magáról a takarót, felült, és meztelen talpát a padlószőnyegre tette. A kőbányai éjszaka a szokásos módon volt csendes, vagyis a távolból forgalom moraja, fel-felvijjogó szirénák óbégatása, olykor pedig a kertvárosi kutyák csaholása hallatszott. Az Első Ikerke lassan felállt és az ablakhoz indult. Vékony pizsamájában szinte meztelennek érezte magát, mégsem nyúlt a szék karfájára dobott köntösért.

Biztos volt benne, hogy valami történt. Tisztán érezte a Valóság szövetében történt aprócska változást. Nem szakadás, nem is hiba, inkább csak valami...

Valami rossz, igen! Olyasmi történt, amitől elborzadna, megrémülne és undorodna – persze csak akkor, ha tudná, hogy mi az.

Odakinn minden csendes és nyugodt volt. A Bazalt utca kertvárosi otthonai sötét ablakszemekkel punnyadtak az éjszakában. A Zengő család kertkapuja előtt macska surrant, de egyébként szellő se...

Angelinától jobbra, a szoba sötét sarkában hirtelen nagyot roppant a hatalmas állótükör. A Jetta nagytól kapott ősrög szörnyeteg azóta állt letakarva, mióta az ikrek hazatértek legutóbbi kalandjukból. Angi első dolga volt, amint

a szobájába lépett, hogy a szekrény aljából előkotorja a régi sötétítő függönyt, s ráterítse azt Kamorka tükreére.

A díszes faragványokkal keretezett, titokzatos bútordarab újabb reccsenést hallatott. Angelina érezte, hogy nyakában a Strázsakő még mindig hideg, hát a tükörhöz lépett, és megérintette a függönyt.

Szisszenve rántotta el a kezét. Ujjait a szövetből előpatanó apró, kék szikrák csípték meg, olyan erővel, hogy egészen a könyökéig érezte a nyilallást.

– Nagy túróst beszélek veled! – súgta az éj csendjébe Angelina. – Hát azt hiszed, nem tudom, mit tettél? Azt gondolod, hogy senki nem sutyorogta a fülembe, mi történt a túróci vár bástyáján? Megmondom én, hogy mi! Smaci történt, az bizony! És én hülye még a nyakadba ugrottam a klisszai fellegvárban! Tiszta szerencse, hogy később akadt egy becsületes, őszinte barát, aki elmondta, mit műveltél a hűgocskámmal azon szeles a bástyán, te... Te tükörtróger!

Angelina könnyes szemmel meredt a sötét bútorra, ám a vastag függöny nem rezgett, és reccsenés sem hallatszott több. A lány visszabotorkált az ágyhoz, majd lefeküdt, a fal felé fordult, s halkan suttogva fogadkozott:

– Holnap úgyis felszedek valakit!

Ez volt épp a tizenharmadik kísérlete, hogy betörjön a Szépasszony Szanatóriumba, így Savanyác már egész rutinosan osont a végzete felé. Tudta, hogy le fog bukni, csak azt nem, hogy melyik pillanatban. Volt, hogy a bázarekettyési erdőből kilépve csavarodtak bokájára a bűvös gyökérbéklyók, vagy a park sövénylabirintusa nyelte magába pirkadatig. Máskor viszont a rejtett csapdák egészen a Karéjos oldalának támaszkodó szárny legutolsó földszinti ablakáig engedték, s csak ott vették őt körbe az örkuvaszok. Egyszer még a szanatóriumba is sikerült bejutnia. Nyitva találta az egyik

pinceablakot, amin keresztül a fűtéshez, fűzéshez, mosáshoz szükséges faszenet szokták belapátolni. Lecsúszott a betonlejtőn, egyenest a fekete halmok közepébe, s már épp kiköhögte a felvert szénport, mikor Csegő apóval, a szanatórium vén és igen morcos fuvarosával találta szembe magát. Az öreg hosszú szárú, kirojtosodott szélű alsógatyában, viharlámpással és az ökrök noszogatására használt ustorral a kezében meredt rá, olyan szitokzuhataggal árasztva el az éjszakai nyugalalmát megzavaró „külyköt”, hogy abba még egy szerecsen is belesápadt volna.

Bizony, mióta Josef Teplica exkapitány lett a Szépasszony Szanatórium biztonsági főnöke, a hatalmas épületegyüttesbe szinte lehetetlen volt engedély nélkül bejutni. A Túrje család ifjú leszármazottja mégsem adta fel. Úgy gondolta, ha elég makacsnak mutatkozik, Jetta néne végül csak megszánja, s enged a kívánságának, vagy – ez volt a rosszabb változat – végleg számúzi őt Bázarekettyésről. A mindenki által szeretett, s mindenkit szerető anyó ugyanis egyedül Savanyáccal volt úgy, miként macska a kutyaival. Mióta megtudta, hogy Túrje városmester unokaöccse szerelemfélébe esett az ikrek egyikével, Jetta néne szeme szikrákat szórt, ha meglátta őt, sőt akkor is, ha csak hallott felőle.

A tizenhármas szám bűvös erővel bír. Van, aki azt hiszi róla, hogy vést hoz, s annak általában meg is gyűlik vele a baja. Más viszont úgy gondol rá, mint a lehetőségek számjegyére, ami – ha ügyesen élnek vele – hihetetlen szerencsét terem. Savanyác természetesen az utóbbiak közé tartozott, így a szanatórium felé osontában egyre biztosabb lett benne, hogy mai betörése más lesz, mint a többi.

Mikor a Kecskedvenc-szárny egyik ablakát sikerült benyomnia, s átlépve annak párkányán, a mosókonyha csípős szagú, kókádakkal zsúfolt termében találta magát, a tükörsrác már tudta, hogy jó úton halad. Arról ugyan sejtelve sem volt, hogy pontosan hová is tart, de hajnalig még rengeteg ideje maradt a kutatásra.

„Kamorka tükre nem valami aprócska jószág, amit csak úgy be lehet suvasztani a párnánk alá” – gondolta. – „Jetta sokáig a szalonban tartotta, ám aztán elrekkentette valahová. Én viszont állítólag a tükrök hercege vagyok, ráadásul éveken át használtam azt a vacakot, szóval...”

A mosodából kilépve sötét, sivár folyosóra ért. Fényt csupán a falmélyedésekben pislákoló olajlámpások adtak, Savanyác mégis úgy érezte, hogy reflektorok kereszttüzében kell továbbhaladnia. Nagy levegőt vett hát, és nekivágott.

A folyosó kétfelé ágazott, s a fehérre meszelt falakat faborítás váltotta fel. Itt már futószőnyeg is jutott a kőpadlóra, bár csak a kopott, agyonhasznált fajtából. Savanyác barna ajtók előtt haladt el. A cikornyás betűkkel írt nevek elárulták, hogy a személyzet hálósobái elé ért. A szobacselédek, mosó-, főző- és pucováló lányok és inasok, mind-mind békésen szuszogtak puha dunyháik alatt. Egyedül a folyosót lezáró, hatalmas kétszárnyú ajtó mellett lévő lakrészből szűrődött ki valami irdatlan szörnyetegre jellemző, hol halkabb, hol fel-felmorajló hörgés. Savanyácnak el sem kellett olvasnia a névtáblát, hogy tudja: Hitvánd asszonyiség, a szobacselédek főszuttyogatója fújja odabenn a kását.

Savanyác végül az első emeleten akadt össze Josef Teplica rejtett megfigyelőinek egyikével. Épp a szanatóriumi lakrészek felé leágazó folyosó előtt surrant el, mikor a falrepedésből tűhegynyi fény cikkant elő, egyenesen a tükörsrác mellkasára világítva.

– Maga ott, azonnal álljon meg! – hallatszott a bűverővel gerjesztett, már-már gépi hang. – Közölje, miféle szándékkal tartózkodik a folyosón!

– Én – sóhajtott lemondóan Savanyác, aki biztosra vette, hogy Teplica percekben belül megjelenik és letartóztatja. – Nekem... Pisilnem kell!

– Miért nem a saját lakrészében található toalettet használja? – cipelte a Tühütüm varázslata által éjfürkésszé bájolt fekete tücsök, mely lassan kimerészkedett a fal repedéséből.

– Dugulás – vágta rá Savanyác. – Esetleg csőtörés. Nem értek hozzá, de reggel panaszt fogok tenni, az biztos.

A tücsök szeméből áradó fénysugár gyanakvón suhant lefelé a tükörsrác testén, mire ő igyekezett összeszorítani a két térdét, ezzel is igazolván éjszakai kóborlása sürgősségét.

– A legközelebbi közös mosdó... – kezdett bele szolgálatkészen az útbaigazításba Teplica megbűvölt bogárkája, majd elakadt a szava. Az eddig tűhegynyi fénysugár hirtelen tenyérnyi méretűre tágult, s ide-oda száguldozott a behatolón. – Gumitalpú sportcipő, fekete kordnadrág és garbó, sisapka állig lehúzva, két lyukkal a szemeknek. Gyanút keltő éjszakai öltözék! – RIA...

Savanyác tizenhármas számba vetett reményei végképp elszálltak. Hát persze: ha valaki betörőnek öltözik, az ne csodálkozzon, ha betörőnek is nézik! Hallgatva az őrtücsök egyre izgatottabb cirpelését, elhatározta, hogy legközelebb pizsamában fog behatolni a szanatóriumba, sőt, még Tűrje uram bojtos hálósipkáját is a fejébe húzza, hogy...

Az őrtücsök azonban egy hangos csattanást követő halk nyikkanás kíséretében végleg elhallgatott. A matató fény szintén kihunytt, így Savanyác csak állt értetlenül a sötétben, s várta, hogy a szeme ismét hozzászokjon a folyosó szinté éjfékete homályához. Azt tudta, hogy a tücsöknek végül mégsem sikerült elküldenie a riadójelet, de hogy mi volt az a csattanás, ami leginkább arra emlékeztetett, mikor papucs-talppal készítünk szúnyogmintás lenyomatot a szobánk falára, azt csak sejteni merte.

– Nyugalom – szólalt meg ekkor egy új hang a sötétből.

Savanyác tetőtől talpig megborzongott. A hang egy nőé volt és... Nehéz ezt megfogalmazni. A tükörsrác úgy érezte, mintha puha karok ölelnék át, hogy a levegőbe emelve a felhőkre fektessék, és ott addig ringassák, míg édes, könnyű álomba nem merül.

– Ki vagy te? – meresztette szemét a lassan bomló sötétségbe. A folyosó távoli falmélyedéseiből szivárgó gyér

lámpafény végre kezdte körberajzolni a nő alakját. Karcsú volt, Savanyácnál épp csak kicsivel alacsonyabb és...

„Lehet valaki úgy gyönyörű, hogy csupán a körvonala-it látjuk?” – hökkent meg a tükrök barátja. – „Akárki ez a lány, az ő esetében úgy tűnik, még ez is lehetséges.”

– Nincs sok időnk – szólta ismét az idegen, s a kezét nyújtotta Savanyác felé. – A ház őrei még nem tudják hol vagyunk, de azt már igen, hogy az őrtücsök kilapult.

A fiú érezte, amint vékony, kellemesen hűvös ujjak simulnak a tenyerébe. Hirtelen nem értette, hogy bírt eddig létezni úgy a világban, hogy nem ismerte a megmentőjét. Hagyta, hogy a lány fürge, hangtalan léptekkel a földszintre vezető lépcsőhöz irányítsa. Mikor az alagsori lejárathoz értek, a légmozgás Savanyác arcába lebbentett néhány könnyű hajszálat, mire a lány alakja sziporkázni látszott.

A tükörszár torkából halk nyögés tört fel.

– Mondtál valamit? – kérdezte a lány, meg sem állva, hátra sem nézve.

– Te... Te gyönyörű vagy!

– Igen, tudom – patakok csobogására emlékeztető kuncogás kísérte e két szót. – Mégse feledd, miért vagy itt!

– Miért is? – sóhajtott kissé összezavarodva Savanyác.

– A szerelmedet akartad látni, aki most épp haragszik rád, ám te mégis ki akarod engesztelni őt.

– Hát persze, Angelina! – bólintott Savanyác, közömbösen véve tudomásul, hogy immár a szanatórium alagsorának olyan részében járnak, aminek létezéséről ő még csak nem is tudott. Sőt, az sem rázta meg különösebben, mikor átsuhantak egy vasajtón, még hozzá anélkül, hogy kinyitották volna! Mielőtt átlépte a küszöböt, még sikerült elolvasnia a feliratot – Szanatóriumi Kincstár –, de ez sem érdekelte igazán.

– Én tudom, hová rejtette Jetta a tükröt – súgta a tüneményes jelenés, egyre csak maga után húzva a fiút. – És én azt szeretném, hogy lásd a szerelmedet.

Savanyác nem értette, miért van erre szükség. Angelina gyűlöli őt, mert a tatárok elől menekülve egy örült, kétségbeesett pillanatban – mikor csak egymásra számíthattak, s azt hitték, mindenki halott, akit szerettek – Endzsi és ő megcsókolták egymást. Ő, az az átkozott csók, amit nem a szerelem, és nem is a vágy szült, csakis a közös rettegés! Savanyác azért akart rátalálni Kamorka tükrére, hogy átlépve rajta ismét Angelina kőbányai lányszobájába kerüljön, és megértesse vele, csakis ő...

A kétségbeesés úgy robbant bele a tükörsrác lelkébe, mintha vaksötétben lámpát gyújtának. Hirtelen megértette, hogy minden hiába, Angelina úgysem hinne neki. Az idegen lány, aki most biztos kézzel vezette a keskeny folyosókon, máris ezerszer többet jelentett a számára bárkinél. Mi szükség volna rá, hogy beszéljen Angelinával, hisz az iránta érzett szerelem csupán tévedés volt!

– Akkor *ezt* mondd meg neki – szólta a lány, miközben a keskeny, boltíves pincefolyosóról az egyik helyiségbe vezette őt. – Mondd neki, hogy búcsúzni jöttél, hisz rád egy másik világ vár, ahol végre igazán boldog lehetsz.

Savanyác most először nézett megmentője ezüstíriszű, gyönyörű szemébe. Rádöbbsent, hogy egész eddigi életében fogalma sem volt róla, mi az az igazi szépség, ám most végre rátalált. A lány elengedte a kezét, s oldalra lépett, utat engedve neki. Savanyác rámosolygott, majd a kicsiny terem közepén álló, hatalmas tükörhöz lépett.

❧ Kettő ❧

– Meddig piszmoqunk még itt, csöbörfejű? – nyafogta Nyéktüské a végtelenbe nyúló pinceterem boltozatos plafonja alatt zürmögve. – Szerintem már mindent láttál, amit érdemes. Amit meg nem, azt...

– *Ssagllah!* – szólt rá az ajtóban álló Tühütüm mester. – Ne *dravaz* a nyomozást!

– Még hogy én zavarom, tata?! – A kilinkó hártymasárnyain süvítve röppent a könyvespolcok egyikére, s leereszkedve rá, dühödten csípőre tette a két kezét. – Tudd meg, hogy én a Rézerdő legnevesebb fürkészője, legismertebb kurkásza és...

– Legpimaszabb mitugrásza *gyav* – fejezte be helyette a mondatot a táltosprofesszor. – Utoljára *modnom*: hagyd végre nyugodtan *inzoglod* a szakembert!

Nyéktüskének persze esze ágában sem volt szót fogadni, ám ekkor a folyosóról sebesen közeledő *csossz... kopp... csossz... kopp...* szűrődött be, így mégis jobbnak látta elhallgatni.

– Jutottak valamire, uraim? – szólt Jetta anyó, miután járókeretét átemelte a magas kőküszöbön. Válaszul Josef Teplica, a Szépasszony Szanatórium biztonsági főnöke, előlépett a plafonig érő könyvespolcok közül, s gondterhelten csóválta a fejét. Hosszú, fekete szövetkabátjára, magas cilindrére, sőt, még a pantallója két szárára is pókhálók és egyéb gyanús maszatok, szöszök, csimbókók ragadtak.

– Halljam, mit sikerült kideríteni?! – szólalt meg ismét a szanatórium igazgatónője, aki most szinte alig emlékeztetett a Zengő ikrek kedves nagyjára.

– Annyi biztos, hogy az éjjel legalább három behatoló járt az épületben, s mindhárom itt, a kincstárban kötött ki – kezdett a jelentésébe Josef Teplica.

– *Namráh?! –* ráncolta homlokát Tühütüm táltosprofesszor. – Mégis hogy *tehel* ez, hisz minden folyosót, sarkot és *toguz* teleszórtunk éjfürkészekkel?

– Az egyikre Nyéktüske talált rá az első emeleten – intett ezüstfejű sétapálcájával a vörös téglás plafon felé a morva kapitány.

– Tücsök volt a csórikám – bólogatott a kilinkó, apró lábait lógázva egy lexikonról, amin ült. – Úgy kilapították, mint úthenger a kalózcédét. Placcs, fröccs, nyekk! A belső-ségeiből még a szemközti falra is...

– Köszönjük a szemléletes beszámolót! – intette csendre Jetta néne Nyéktüskét. – A behatolók? Róluk sikerült valamit kideríteni?

– Az egyikük bizonyára Savanyác lehetett – felelte Josef Teplica. – A tücsök emléknymoi, amiket a táltosprofesszornak sikerült a maradványokból előbűvölnie, egy fekete símaszkit viselő alakot őriztek meg.

– Hát persze, a Türje kölyök – Jetta anyó olyan erővel szorította a járókeretet, hogy belefehéredtek az ujjai. – Már az első betörési kísérlete után számúznöm kellett volna őt Bázarekettyésről.

A morva nyomozó elgondolkodva fürkészte az idős hölgy arcát, majd mély levegőt véve folytatta a jelentését.

– A tücsköt valaki más csapta agyon. Az emlékmáradványok tanúsága szerint az éjfürkész épp riadót akart fújni, mikor lesújtottak rá.

– Honnan tudja, hogy nem Savanyác tette?

– A tücsök *gyú* három méterre és szemtől szemben volt *elev*, az ütés viszont oldalról *ttezekré* – magyarázta kapkodva Tühütüm mester, mintha a meggondolatlan ifjút akarná védeni. – Ráadásul a tenyérnyom...

– Tenyérnyom?! – kapta fel a fejét Jetta néne. – Szóval valaki pusztá tenyérrel csapott rá arra a szerencsétlen cirpelőre?

– Így igaz – Josef Teplica átlátszó műanyag hárttyát vett elő a belső zsebéből, s mintha röntgenfelvétel volna, a legközelebbi fényforrás felé tartotta. A leheletvékony lapocskán egy meglehetősen kicsi tenyér majdnem tökéletes, bár igen halovány rajzolata látszott. – Vékony ujjak, keskeny kézfej, törékenynek tűnő csuklótő. A tücsök gyilkosa gyerek vagy fiatal lány.

– Az egyik szobacseléd? – villant az anyó tekintete, ám az exkapitány a fejét rázta.

– Kizárt. A személyzet és a lakók mind az ágyukban tartózkodtak. Erről már megbizonyosodtunk.

– Savanyác úrfinak tehát bűntársa volt, de nem tudjuk, hogy kicsoda – bólogatott Jetta néne. – Sebjaj! Ha majd elfogjuk és kikérdezzük, a városmester unokaöccse biztos elmondja nekünk, kivel szövetkezett. Folytassa, kapitány! Mit tudott még meg?

Josef Teplica eltette a hárttyát, majd fél fenékkal a pincekönyvtár egyik masszív olvasóasztalára ült, és sétatbotját lóbálva beszélt tovább.

– Sajnos nem sokat. Úgy tűnik, hogy a három behatólag külön-külön érkezett, de végül mind itt, a Kincstárban kötöttek ki.

– Hát hiába a bűvös védelem, a vasajtó és a csapdák, ide mégis az jön be, aki csak akar? – szólt az öreg hölgy, már-már kuncogva. Tühütüm megütközve, a morva nyomozó egykedvűen pillantott rá, de egyikük sem tette szóvá a különös viselkedést.

– Azt, hogy Savanyác úrfi és az őt segítő leány mit keresett idelelni, nem tudom – mondta Josef Teplica.

– Én viszont igen! – billentett egyet a járókeretén Jetta anyó. – Az az elkényeztetett, semmirekellő Türje ficsúr hetek óta Kamorka tükrének közelébe akart férközni, hogy átlépve rajta az unokámat zaklassa.

– Hm – mordult Josef Teplica. – Meglehet. A lány viszont, aki tegnap éjjel elkísérte, más iránt is érdeklődött. A folyosón található nyomok arra utalnak, hogy ő, valamint

Savanyác úrfi és a harmadik behatoló végül ide, a pincekönyvtár valós történeti részlegébe jöttek.

– Az a harmadik, akit folyton emleget – nézett a morvára szúrós szemmel a szanatórium igazgatónője –, róla tud valamit?

Nyéktüskének, aki már jó ideje – rá nem jellemző módon – némán figyelte a társalgást, most úgy tűnt, mintha a boltíves falak között megfagyott volna a levegő. Közben Jetta néne már-már remegve várta a választ, Tühütüm táltosprofesszor ráncos arcából pedig kifutott minden szín, Josef Teplica szinte egykedvűen vont a vállát.

– Sajnálom, asszonyom, de a harmadik behatolóról semmit sem sikerült megállapítanom – mondta. – Sem azt, hogy miként jutott be ide, sem pedig azt, hogy mit keresett itt. Hátul, a honfoglalás kori részlegben feltúrtak ugyan néhány polcot, de csak egy alapos leltározás deríthetné ki, hogy hiányzik-e valami a rováspálcák, kéregtekercsek és pergamenek közül.

– Jó! – bólintott hirtelen támadt víg kedéllyel az anyó, s járókeretét emelve már sarkon is fordult. Ahogy a folyosón távolodott, egyre csak kiabálta az utasításait, míg végül a *kopp... csossz... kopp... csossz...*-szal együtt a hangját is elnyelte a labirintus. – Tühütüm, lásson hozzá a leltározáshoz! Kapitány, maga igazán nagyszerű munkát végzett. Most menjen, és tartóztassa le a Türje kölyköt. Amilyen pimasz alak, biztos Bázarekettyés valamelyik kávéházában mulatja az időt, azt gondolva, hogy mindent megúszott. Ha elég fürgén intézkedik, talán még azt a fruskát is fülön csípheti, aki szétfreccsentette az őrtücsköt. Na rajta, rajta uraim, munkára fel!

Miután Jetta néne hangja végképp elhalt, Tühütüm mester és Josef Teplica hosszan meredtek maguk elé.

– Most pont úgy néztek ki, mint akikre egy-egy ólomzongorát pottyantottak – nyekkent meg végre Nyéktüske. – És pont olyan szószátyárok is vagytok.

A táltosprofesszor a morva nyomozó szemébe nézett, majd feltette a kérdést, amire szíve szerint sosem hallgatta volna meg a választ.

– Ő volt *za*, igaz?

– A harmadik behatoló? – kérdezett vissza Josef Teplica.
– Igen, ő.

– Ez *sotzib*?

– Hátul, a könyvespolcok közötti padlón több olyan friss guminyom is látható, amilyeneket egyedül a járókeret hagyhat. Ráadásul a bűvös védelmi rendszer sem engedte volna meg, hogy Jetta nénén kívül bárki más a tekercsekhez férjen. A tücskök hibázhatnak, az érintésvédelmi rontások nem.

– Jehujjahéj, Gé Atyácska, miért raksz *knár* ekkora terhet? – nyögött fel a táltosprofesszor, majd botjára támaszkodva a polcsorok közé indult. – Megyek, kiderítem, *tim* lopott el saját magától és *ttoda* át az ismeretlen leánynak.

– Úgy vélem, már nem is emlékszik rá – mondta Josef Teplica, ám a hangjában bizonytalanság rezzent. – Jetta néne jó asszony, csak ami fészket vert benne, az...

– Igen, igen, hát *eszrep* – legyintett Tühütüm táltosprofesszor, majd eltűnt a polcok útvesztőjében.

A négy műanyag tálca úgy csapódott le az asztalra, mintha egyenként legalább ötven tonnásak lennének. Angelina ültében összerándult. Miközben a West End gyorskajás szintjén Endzsire várt – akinek persze nem volt jó a sima sajtburger, ezért még mindig a kínai étterem pultja előtt kígyózó sorban toporgott –, sikerült úgy elábrándoznia, hogy észre sem vette azt a négy srácot, akik most bugyuta vigyorral néztek le rá.

– Bocs, de ez az asztal foglalt – mondta Angelina.

– Na ja! – biccentett az orrkarikás, majd leült csirkeszárnyakkal megpakolt tálcaja mellé. – Mi foglaltuk el!

– Nem, én úgy értettem, hogy...

– Te csak csipegezzé' tovább, kiscsibe! – vágott a szavába a második srác, halálfejes csuklószorítójával törölve meg majonézes száját. Három haverja túljátszott röhögéssel jutalmazta „szellemes” beszólását. – Nem kell a para, csak burkoljál, oszt szeva'!

A négy pasi még húszon innen lehetett, de már csak alig. A szerelésük ál-szakadt, direkt-tépett farmerből, különböző (leginkább kibelezésről, felkoncolásról és szögesdrótokról éneklő) együtteseket reklámozó, betegesen brutális pólókból, valamint sok-sok fémláncból, plecsniből, kitűzőből állt. Mind felkönyököltek az asztalra, egymást is félrelökve csináltak maguknak némi helyet, majd gyors zabálásba kezdtek, miközben Angelinát nézték.

Az Első Ikerke a műbőr borítású padon ült, aminek támlája virágládába ment át. Egy-egy pasi a két oldalán helyezkedett el, így a lány nemhogy lelépni, de mozdulni is alig bírt. „Vasárnap van, ruccanjunk el a belvárosba – idézte fel magában saját reggeli javaslatát, amin Endzsi először őszintén meglepődött, de aztán mégis ráállt. – Mekkora egy hülye vagyok! Mikor tanulom meg végre, hogy a húgom mindig és mindenhol vonzza a bajt, ami, ha éppen én is a közelben tartózkodom, végül tutira rám csap le! Balhéhárító! Igen, az lehetek: egy idióta vészmágnes!”

– Kiszúrtuk ám, hogy ketten vagy – bökte oldalba könyökével a lányt az orrkarikás.

– Én még sose láttam ilyeneket – hadonászott sült krumpilijával a szemben ülő társa, kinek bevérzett szemefehérje hosszú és kegyetlen éjszakai bulizásról árulkodott.

– *Milyeneket* nem láttál még, Kokszos? – érdeklődött a csuklószorító.

– Hát ilyen izéket – bökött Angelina felé a sült krumplis.

– Hogy mondják már, na?

– Ikreket? – tippelt a negyedik fickó, csorba fogai közül hangos szörcsögéssel szívogatva a húscafatokat.

– Ja, Szinyi, jól böfögöd – lelkesedett a sült krumplis, majd kissé felemelve ülepét a székről, az asztal fölött Angelina felé hajolt, mint aki valami bizalmas, másokra nem tartozó dolgot akar kérdezni. – Akkor ti most egygetések vagytok, vagy mi?

Az „egygetés” kifejezés különös hatást gyakorolt a társaságra. Mintha a sült krumplis valami különösen illetlent, csiklandósan sikamlósat mondott volna, mindannyian vad, kissé zavart röhögésbe kezdtek, miközben időnként egymás vállába öklözve ismételtették:

– Egygetés... Pete... Petés csajok!

Mikor végre elcsendesedtek, Angelina úgy döntött, cselekednie kell.

– Bocs, srácok, kiengednétek? – fordult az orrkarikáshoz, mivel valamiért még ő tűnt a legnormálisabbnak. – A tesóm a kínai büfénél vár, szóval...

– És a hambid? – bökött egy csirkecsonttal kérdően Angelina tálcája felé.

– Hát... Elég vacak, úgyhogy inkább nem kérem.

Az orrkarikás elengedte a csontot, ami koppanva hullott a még érintetlen szárnyak közé, majd felkapta az Első Ikerke hamburgerét, és elkezdte begyűrni az arcába. Ketchup és mustár folyt le az állán, morzsák záporoztak a pólójára, s némi rég megdermedt sajt egészen a padlóig hullott. A haverjai kurjongattak, tapsoltak, a lábukkal dobogtak és a tenyerükkel ritmust vertek az asztalon. Néhány közelben ülő vendég zord pillantást vetett rájuk, hogy aztán megvető, vagy épp félős tekintettel, fejet csóválva forduljon vissza saját kajájához.

Az orrkarikás arca kétoldalt kidudorodott, ajkai közül morzsák és félig rágott ételdarabok potyogtak, ő pedig egyszerre fuldokolva és vigyorogva bámult Angelinára. Néhány kínkeserves nyelés után, bár még mindig jócskán tele volt a szája, arra is kísérletet tett, hogy megszólaljon:

– 'incsen e"ek a 'ambinak 'emmi 'aja!

Angelina akaratlanul is megrázta a fejét, jelezve, hogy nem érti őt.

– A Bika aszongya, hogy kamuztál. A buridnak tökre nincsen is semmi baja – tolmácsolt a csuklóvédős.

– Figyu! – markolta meg ekkor Első Ikerke vállát a véres szemű. – A' egyptés tesód is ilyen kamuzós, mint te, vagy ő azér' jobb arc?

– Már hogy lehetne annak jobb arca, mikor tök olyan, mint ezé itt, te marha?! – rikoltotta a csuklóvédős, mire a négy srác végképp kiakadt, s immár nyerítve, toporzékolva, fuldokolva, valamint egymást és az asztalt csapkodva nevetett.

Angelina tudta, hogy most már tényleg bajban van. A srácok túlságosan magabiztosak lettek attól, hogy bár a West End gyorskajáldás szintje tele volt emberekkel, a legtöbben rájuk nézni se mertek. Ha erre tévedne egy biztonsági őr... Bár azok valahogy sose arrafelé kóborolnak, amerre szükség volna rájuk. Vagy Endzsi jönne végre... Akivel reggel óta egyfolytában veszekedtek, szóval sokkal valószínűbb, hogy már rég megvette a maga édes-savanyú mogyorós csirkéjét, és leült a kínai kajálda melletti asztalok egyikéhez.

– Valami gond van, uraim?

Az a hang...! Dermesztően hűvös, nyugodt és egyben erőteljes sugárzó volt. Mintha jéghegyek koccannának össze valahol az Antarktisz magasságában, eszelős lassúsággal és csontropantó erővel.

– Mi a pálya, surmókám? – emelte fel orrkarikáját az orrkarikás.

Szemben Angelinával, a véres szemű és a csuklópántos mögött magas, aranybarna hajú, hófehér ruhás srác állt. Két keze a nadrágja zsebében, makulátlan inge a mellkasa közepéig kigombolva. Jégkék tekintete borzongató nyugalommal siklott végig a társaságon, ám amikor az Első Ikerkére pillantott, szép arcán valami melegség és biztató derű suhant át.

– Pálya? – kérdezett vissza a fiú, kicsit úgy, mint aki nem érti a szót.

– Ja, a szitu! – bólintott az orrkarikás, majd megszívta a fogát, és hanyagul legyezgetni kezdett a levegőben. – Na húzzá’ innét, hófehérke, mer’ még bepiszkolódsz!

A haverjai óvatos röhögést hallattak.

– Ahogy kívánod – felelt a fiú, majd jobbát Angelina felé nyújtotta, egészen úgy, mintha táncra kérné. – A kisasszony és én máris távozunk.

Hogy ezután mi történt, azt az Első Ikerke később sem tudta pontosan felidézni. Annyi biztos csak, hogy az orrkarikás és a véres szemű fel akartak ugrani, de végül mégsem tették. Ehelyett a lány jobbán ülő srác fürgén, mintha jégen siklana, kicsusszant az asztal mögül, majd felállt és lehajtott fejjel, udvariasan utat engedett neki. Angelina felállt, de nem fogadta el a fehér ruhás fiú felé nyújtott kezét.

– Sziasztok – szólt oda a szakadtaknak. Ők zavartan motyogva viszonozták a búcsút, s aztán a tálcáik fölé hajolva, nagyon-nagyon csendesen eszegettek tovább. A szomszéd asztalnál ülő család férfi tagja, aki az egész jelenetet lopva végignézte, felemelte a két kezét, hogy megtapsolja a fiút, ám a felesége még időben bokán rúgta.

– Köszönöm – mondta Angelina, miután már jócskán eltávolodtak a srácoktól.

– Éreztem, hogy elkel a segítség.

– Te valami hitgyűlis, esetleg jehovás vagy?

A fiú értetlenül vonta össze a szemöldökét.

– Csak a fehér szerelés miatt kérdem – mondta a lány, s közben érezte, hogy máris kezd elpirulni. – Merthogy azok szoktak *ennyire* fehérben járni. Meg persze a teniszezők, de nálad sehol egy ütő, szóval... Jaj, állíts már le, összevejsza beszélék!

– Szeretem ezt a színt – vont vállat a fiú. – Tiszta és őszinte.

– Őszinte?! – hökkent meg Angelina. – Aha, rendben. Az őszinteség, az tényleg nagyon...

– Hát ezt meg hol szedted össze? – toppant eléjük Endzsi, úgy bámulva meg a fiút, mintha azt gyanítaná róla, hogy valójában egy életre kelt és épp szökésben lévő kirakati bábu.

– Ezt?! – az Első Ikerke majdnem elsüllyedt szégyenében.
– Hogy lehetsz ennyire bunkó? Ő nem „ez”! Ő... Szóval ő...

– Zerénd – mutatkozott be a fiú, tenyerére fektetve, könnyed mozdulattal megemelve, s megcsókolva Angelina kezét. – A nevem Körösi Zerénd, szolgálatukra.

Endzsi állta egészen a West End padlójáig hullott. Ezt látva, nővére a fiúba karolt, majd a jégkék szemekbe nézve megkérdezte:

– Mondd, Zerénd, szereted a házi pizzát?

– Ezt hogy csináltuk? – kérdezte Savanyác, ám szavait elnyelte a folyó vad robaja. A Turul-szakadék sötét mélyén, annak legalján álltak, ahová a napfény csakis abban a néhány percben jutott el, mikor az égbolt fényes korongja épp átvonult fölötte. A tükrök ifjú hercege felfelé fordította az arcát, és döbbszerűen bámulta a függőleges sziklafalakat. Valahol messze, 1200 méteres magasságban volt a szakadék pereme, melynek egyik oldalán az Ustor-völgy, a másikon viszont a még sokkal magasabbra emelkedő Nagy Boksa hegye volt sejthető.

– Hogy kerültünk ide? – szólalt meg ismét Savanyác, persze hiába. A Turul-folyó tőle alig néhány lépésnyire dübörgött, száguldott, habzott és fortogott tova. Az ismeretlen lány, aki most mezítláb lépkedve a síkos köveken egyre távolodott tőle, hátrafordult és mosolyogva intett.

Savanyác engedelmesen, sőt, boldogan követte őt. Valójában már az sem zavarta, hogy bár az imént még a Szépasszony Szanatórium pincéjében volt, most a Turul-szakadék mélyén botladozik. Az idő úgy csurrant, siklott, pergett tova, hogy közben semmiféle nyomot sem hagyott maga után.

„Éjszaka volt – gondolta Savanyác. – Éjfél után két órával törtem be a sanatóriumba, most viszont fényes nappal van. Messze fenn, tisztán látom a kék eget, s azt a felhőt, ami pont

úgy domborodik, mint a nagybátyám sörhása. Valaki ellopta az időt. Vagy talán az emlékeimet? Mindegy, most ezt a lányt kell követnem. Ennél semmi sem lehet fontosabb!”

Nyár végén a Turul-folyó ritkán tölti ki teljesen a medrét, vagyis a szakadék alját. Ilyenkor mindkét oldalon széles, hordalékkövekkel kirakott parti sáv nyúlik a függőleges sziklákig, amin ugyan nehéz a járás, de legalább nem kell tartani a megfulladástól. Savanyác a két karját lengetve, ideoda imbolyogva próbálta megőrizni az egyensúlyát, miközben tekintete a következő, viszonylag sima és lapos követ kereste. Néhányszor megcsúszott, kétszer el is esett, de nem érdekelte. A lány tíz szökkenéssel előrébb járt. Ahányszor csak a tükörfiú utána pillantott, mindig elszorult a torka a gyönyörűségtől. A hosszú, hófehér selyemruhába öltözött, légies alak könnyedén haladt előre, mintha a meztelen talpak nem is érintenék a köveket.

S aztán a lány egyszer csak eltűnt. Savanyác a soron következő lépés után felnézett, ám semmi mást nem látott, mint a folyó által lecsiszolt sziklafalat, és a repedésekből, kiszögellésekből előkandikáló kúszónövények fakó zöldjét. Úgy tört rá a pánik, mintha karikás ostorral vertek volna végig a hátán. Futni kezdett, de persze azonnal megcsúszott és elvágódott. A bal térdébe hasító fájdalom valamelyest észhez térítette, így legalább az értelmetlen üvöltözéssel felhagyott. Négykézláb mászott tovább, véresre horzsolva mindkét tenyerét, de így túl lassúnak és esetlennnek érezte magát.

Mikor végre sikerült talpra állnia, a lány már megint ott volt előtte. Kedvesen mosolygott, megnézte a fiú két tenyerét, s elhúzva fölöttük hűvös kezét, *sosemlétezővé* tette a sebeket és a vért. Savanyácnak ezen már eszébe sem jutott csodálkozni. A lány kézen fogta és a sziklafal felé vezette. Most, hogy ő irányította, a tükörfiú úgy járt az egymáson billegő, szeszélyesen csúszós hordalékköveken, mint a legsimább parkettán.

A barlang alig öt lépés mély, s csupán olyan széles volt, hogy két oldalra kinyújtott karjaikkal elérhették a falait.

Savanyác valahogy ismerősnek érezte a helyet, pedig biztos volt benne, hogy még sosem járt a Turul-szakadék mélyén. A sziklafal természetes üregének bejáratát átlépve, hirtelen kellemes csend, és sűrű, nedves földszag vette körül.

A barlang hátsó falánál ott állt Kamorka tükre.

– Hogyan...? – szakadt fel a kérdés ismét Savanyácból, de a lány mutatoujja a fiú ajkára simult.

– Sss! Maradj csendben! Ugye nem szeretnéd, hogy felfedezzenek?

A tükrök összezavarodott hercege értetlenül nézett a lányra.

– Valójában még mindig a szanatórium kincstárában vagyunk – súgta a gyönyörű idegen. – Te észre sem vetted, de sajnos beindítottunk néhány riasztót. Ahhoz azonban, hogy használhasd a tükröt, idő kell, ezért elhalványítottam magunkat.

Savanyác szeme ekkor két világot kezdett el látni egyszerre, méghozzá egymásra vetülve, egymással összemosódva. Ott volt előtte a barlang mohos sziklafala, mely szilárdnak és valóságosnak tűnt, pedig olykor oda nem illő árnyak vonultak át rajta: a kincstárban kutakodó Josef Teplica és Tühütüm bizonytalanul remegő, éterien fakó alakját a tükrösrác azonnal felismerte!

– Ők nem láthatnak minket? – kérdezte.

– Csak akkor, ha az egyikünk le akarná leplezni a jelenlétünket.

– És most mit teszünk?

– Várunk – felelte a lány. – Amint újra üres lesz a kincstár, megszűnik az elhalványodás, és akkor végre használhatod Kamorka tükrét.

Kaplony biztosra vette, hogy a fogadó túlsó sarkában ülő két kölyök rajta röhög. Alig három órája lépte át a Bázarekettyést a Valóságtól elválasztó bűvös Határt, s azóta

egyfolytában pocskékul érezte magát. Pedig az öltözéke – kopott sportcipő, nyítt farmer, szolidan hímzett, borjúsájú⁴ gyolcsing – alig tért el a helyi viselettől, s ő maga is próbált beleolvadni a környezetébe. Az osztrákok azonban, bár igen udvariasak, sőt az idegenekkel legtöbbször igencsak távolságtartóak, sokszor pedig kifejezetten mogorvák és ridegek voltak, ma mégis folyton őt bámulták.

A garabonc nagy levegőt vett, s próbált az előtte álló lapos monitor mögé bújni.

– Mi bajod van? – zörrentek meg fülén a krómezüst fejhallgató apró hangszórói. A képernyő közepén lévő ablakból Endzsi bámult rá. – Még innen, Kőbányáról is érzem, hogy majd felrobbansz az idegtől.

– Bocsánat – suttopta a szája elé lógó botmikrofonba Kaplony.

– Tessék? Nem értelek, beszélj hangosabban!

– Csak bocsánatot kértem, amiért ideges vagyok.

A garabonc hangja messzire szállt a Réztükör-tengerszem partján álló fogadó éttermének üres asztalai fölött. Szerencsére a turistaszezon lassan véget ért, így kevés vendég tartózkodott az osztrák panzióban, s ilyenkor azok sem ücsörögtek a hatalmas helyiségben, mely egyben netkávézóként is üzemelt. Kivételt csupán az a két szőke kölyök jelentett, akik a saját laptopjuk mögé bújva, már megint a fura külsejű, idegen srácon röhögtek.

– Miért kér... bo... á... ..tot?

A vonal folyton szakadozott, Endzsi arca a kis kockában olykor groteszk pózokba merevedett, sőt, néha csíkokra esett.

– Gyűlölöm ezt a masinát – mondta Kaplony. – Tühütüm igazán feltalálhatna már valamit, amin átlépve ott teremhetnék nálad.

– Mint mo... juk ... Kam... ka tü... re? – billentette oldalra a fejét sok kilométer távolságban Endzsi, bár közben

⁴ Bő ujjú paraszting.

kétszer is elakadni látszott a mozgulata. – Nagyi sosem engedné, hogy használjuk. Tudod, miként vélekedik azokról a srácokról, akik holmi tükrökön keresztül lopóznak be lány-szobákba!

A garabonc arcán halvány mosoly suhant át.

– Hiányzol – súgta a mikrofonba.

– Tessék? Nem értelek.

– Mondom, hiányzol.

– Ismételd meg, kérlek, mert szaggat a vonal.

– Azt mondtam, hogy...

Endzsi a web-kamerához hajolva belecuppantott Kaplony fülébe, majd hátát a párnájának vetve, nevetve és fejét csóválva sóhajtott.

– Bárcsak itt lennél velem, te lökött pasi. Most egyébként se ártana az erősítés.

A garabonc izmai hirtelen megfeszültek.

– Baj van? – kérdezte. – Történt valami szokatlan?

– Szokatlan? – húzta el száját a Másod Ikerke. – Igen és nem. Angi pizzát rendelt, ami fura, és meg is ette, ami még furább. Am előtte még flörtölt a futársráccal, ami viszont már tutira kisüti nála a furaság-biztosítékot.

Kaplony értetlenül húzta magasra bal szemöldökét, s aztán csak remélni merte, hogy a képmása Kőbányán nem épp ebben az idétlen állapotban merevedik ki.

– Pizza és flört – mondta. – Mi ebben a különös?

– Az, hogy a tesómtól eddig mindkettő olyan távol állt, mint zombitól a túllszoknyás balett. Most meg itt ez a srác...

– Miféle srác? – vágott közbe Kaplony, aminek persze az lett az eredménye, hogy a rendszer befagyott, a hangok torz bugyborékolássá, a képek ferde csíkokká estek szét. Mikor a net végre magára talált, a garabonc elismételte a kérdést: – Milyen srácról beszéltél?

– Angi a pláza kajáldájában szedte össze ma délelőtt – mondta Endzsi. – Hú, ha látnád! Magas, szívdöglesztő, vér-fagyasztóan udvarias, és tetőtől talpig hófehér cuccba van csomagolva. A neve Zerénd és...

– *Zerénd?! –* a garabonc immár azzal sem törődött, ha a két osztrák kölyök minden szavát tisztán hallja, hisz úgyszemint tudnak magyarul. – Azt mondtad, Zeréndnek hívják?

– Fogalmam sincs, miféle név lehet ez – vont vállat Endzsi a kicsi képkockában. – Egyébként normálisnak tűnik, csak olyan... Nem is tudom. Olyan régies, poros, nagyanyáink korára emlékeztető, ahogy nyomul. Tudod: kézcsók, hölgy előtt kinyitott ajtó, meg hasonló kőkoriságok.

– Rendben, értem! – biccentett a garabonc, s már nyúlt is a fejhallgatóért, hogy levegye. – Most nagyon figyelj rám, kicsim!

A Másod Ikerke ismét egész közel hajolt a kamerához.

– Mit mondtál? – kérdezte.

– Azt, hogy nagyon figyelj rám.

– Nem, nem! *Utána* mit mondtál?

Kaplony türelmetlenül rázta a fejét.

– Semmit sem mondtam *utána*. Épp csak akartam...

– Pedig én hallottam! – szakította félbe Endzsi olyan mosollyal, amittől a garaboncnak bizseregni kezdett a tarkója.

– Azt mondtad: „kicsim”.

– Ja, hogy azt? Igen, azt tényleg mondtam, de...

– El ne rontsd, te ütődött! – súgta a mikrofonba a három perccel később született iker. – Inkább bökd ki végre, hogy mire kéne olyan nagyon figyelnem.

– Jó, rendben – hebegte kissé összezavarodva Kaplony, majd ahogy felidézte magában a mondanivalóját, hirtelen ismét határozott és rettentő feszült lett. – Most azonnal visszamegyek Bázarekettyésre, összeszedek néhány holmit és indulok hozzád.

– *Ténylegtutifrankón?! –* kerekedett el Endzsi szeme. – Apa le fog mészárolni, anya pedig idegösszeropit kap, ha meglát, de kit érdekel? Mivel jössz? Gyurkapittány hoz, vagy inkább sárkányon...?

– A Nyugatiban várj holnap délelőtt – felelte a garabonc, aki közben már lekérte a nemzetközi expressz menetrendjét. – Vonattal érkezem.

Órák óta beszélgettek. Zerénd tényleg különös pasi volt, de Angelinának nagyon bejött. Az a jégkék szem, kissé előre-ugró áll, sima homlok, és azok a hihetetlenül vékony, mégis erőteljes (és tökéletesen ápol!) kezek...! Az Első Ikerke mindeddig azt hitte, hogy ilyen srácok kizárólag a filmekben fordulnak elő.

– Tetszik a szobád – járt körbe Zerénd, vigyázva, hogy semmihez se érjen. – És a kilátás is szép.

– Kilátás? – Angelina ezt úgy kérdezte, mintha neki eddig senki sem szólt volna arról, hogy az ő ablakának *olyanja* is van. – Hisz ez csak a kert, meg a Bazalt utcából egy darabka.

– A szomszéd ház falán azok a hajszálvékony repedések – Zerénd úgy rajzolt a levegőbe, mintha épp akkor alkotná meg azt, amiről beszél – épp úgy néznek ki, mint egy élet-erős, hátsó lábain ágaskodó paripa.

„Paripa? – gondolta Angelina. – Ki használ ma már ilyen szavakat? Legfeljebb a tündérmesékkal alvásra bírt ovisok.”

– Látod? – pillantott kérdőn a lányra Zerénd.

És Angelina *tényleg* látta! Nem csak beképzelte vagy erőltette: tisztán ki tudta venni a szomszéd mézszárga házfalának repedéseiből kirajzolódó, hátsó lábain ágaskodó, lobo-gó sörényű... paripát.

– Aha – bólintott, közelebb húzódva a fiú fehér ingbe bújtatott, széles vállához, amire annyira, de annyira szerette volna ráhajtani a fejét. Persze végül nem tette meg, hisz reggel még nem is ismerték egymást, szóval már Zerénd vendégségbe hívása is totál kimerítette a „parasebességű kapkodós idegbaj” fogalmát.

– Szereted a lovakat? – kérdezte a fiú.

– Mindennél jobban – szaladt ki az Első Ikerke száján a gyerekes túlzás. – Vagyis persze akad olyan... Például

anyu... Vagy mondjuk a kutyám, Babet, akit sosem cserélnék el semmiféle lóra, de azért...

„Fogd már be! – ripakodott magára Angelina. – Ennyi ostobaságot összehordani már tényleg égő!”

Ekkor zuhant a galamb az ablakpárkányra. A csattanástól megrémülve, az Első Ikerke egészen a szoba közepéig hátrált, onnan nézve a tépett szárnyakkal kapálózó, csapzott tollast. A szerencsétlen madár úgy festett, mintha egy egész csapatnyi ölyv vagy sólyom kergette volna idáig. A keskeny párkányba kapaszkodva próbált talpon maradni, miközben apró, sötétbarna szemében kimerültség és szomorúság ült. Angelina, látva a szárnyas szenvedését, azonnal a kilincsért nyúlt.

– Ne! – ragadta meg Zerénd a csuklóját. Angelina csodálkozva nézett rá. – Azt hiszem, beteg. Nézd, milyen fakó a csőre és tétovák a mozdulatai! A városi galambok sok ferőtűzést hurcolhatnak magukkal. Jobb lesz őt nem piszkálni.

A madár bizonytalan mozdulatokkal, tétován totyogva meredt az ablakra. Az Első Ikerke visszahúzta a kezét, amit Zerénd továbbra sem engedett el. Kéz a kézben álltak hát, és a galambot nézték. A vén tollas csőrével az üveget kezdte kopogtatni, mint aki bebocsátást kér, de a negyedik koppintás után megcsúszott és lezuhant a párkányról.

Angelina néhány végtelennek tetsző pillanatig kétségbeesetten remélte, hogy a galamb csattogó szárnyakkal felemelkedik, és elszáll a messzeségbe. Ám semmi ilyesmi nem történt. Az öreg madár egyszerűen csak lezuhant, s nem mutatkozott többé.

– Nahát, ez meg mi?

Az Első Ikerke túl lassan fogta fel, hogy Zerénd épp tőle kérdezett valamit. Addigra a fiú oldalra nyúlt, és szabad kezével megrántotta a sarokban álló tükör leplét. A régi, poros függöny hangos puffanással érkezett a padlóra.

– Milyen szép – sóhajtott őszinte lelkesedéssel Zerénd. – Ezek a faragványok, indák, vadállatok és kerubok...

– Inkább tündérek – javította ki Angelina, még erősebben kapaszkodva a fiú kezébe. – Látod, azok a hattyúk lányokká változnak, ide pedig Firtost, a hegyi tündért faragták, aki vadkanháton indul vadászni.

– Milyen sokat tudsz róluk – csodálkozott Zerénd.

– A tükroét Jetta nagyitól kaptam, még egészen kicsi koromban. Akkoriban minden figuráról, állatról, indáról és kacsról tudtam egy-egy mesét, de a legtöbbet már elfelejtettem – miközben beszélt, Angelina igyekezett másfelé nézni, bár annyit azért látott, hogy a fényes foncsor csakis az ő alakjukat veri vissza. – Segíts, kérlek, takarjuk le. Nem szeretem magamat nézegetni. Az olyan... Mindegy, csak segíts.

Zerénd elengedte a lány kezét, s lehajolt, hogy felemelje a függönyt.

– Bocsánatot kérek – mondta csendesén. – Nem lett volna szabad hozzányúlnom.

Angelina hirtelen elszégyellte magát. „Milyen önző, kegyetlen dög vagyok! – gondolta. – Ez a fiú egyszerűen csak kíváncsi volt, és szereti a szépet. Én meg nyafogok itt a vacak függöny miatt.” Sietve guggolt le a srác mellé, hogy segítsen neki felemelni a súlyos anyagot, de aztán a mozdulat valahogy elakadt, s mikor egymásra néztek, már jött is a csók...

...amit Savanyác a tükör túloldalán tisztábban látott, mint ha maga is ott lett volna Kőbánya-Kispesten, a Bazalt utca 14-es számú ház emeleti szobájában.

– Sajnálom – lehelte az idegen lány.

– Ki az ott? – mutatott a foncsor ezüst derengésén túl látható Zeréndre, a csalfa fénytörések hercege.

– Mit számít? – kérdezte a lány.

– Igazad van – bólintott keserűen Savanyác, majd ujjával érintve Kamorka tükrének keretét, kioltotta benne a távoli képet. – Már semmit sem számít.

A Turul-szakadék mélyén lévő barlang kezdett elhalványodni, átadva helyét a kincstári labirintus valóságának.

Josef Teplica és társai végeztek a helyszíneléssel, így már a betörőknek sem kellett tovább rejtőzködniük.

– Hogy jutunk ki innen? – kérdezte ingerülten Savanyác.

– Hova akarsz menni?

– Bárhová, csak ne kelljen többé Bázarekettyés levegőjét szívnom. Elegem van Jettából, az ő Valóságon kívül rekedt, bűvös városából, és főleg az unokáiból.

– Szóval haza szeretnél menni?

Savanyác fürkészőn nézte a lány gyönyörű arcát.

– Te onnan jöttél? Az én elveszett otthonomból érkeztél, s most oda is térsz vissza?

A lány válasz helyett megérintette Kamorka tükrét. A foncsor vad kavargásba kezdett, már-már forni, zubogni látszott, majd a kép hirtelen kitisztult. Csodás rét terült el a tükör túloldalán, amit őssereg fák öleltek körbe. A tiszta, kék égen bárányszerű felhők úsztak, kissé távolabb tó vize csillogott, melynek partján...

– Bolhafi?! – ugrott talpra Savanyác. – Az ott az én lovam! Hogy lehetséges ez? Hisz hátra kellett őt hagynom a múltban, 1242-ben!

– Én pedig érte mentem és elvittem neked oda, ahol már téged is régóta várnak – mondta a lány, s közel lépve Savanyáchoz, mélyen a fiú szemébe nézett. – A nevem Sonkolyka, és azért jöttem, hogy hazavigyelek.